

Arrest

nr. 315 843 van 1 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 26 oktober 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten diende op 13 oktober 2023 een aanvraag in om een tijdelijk beschermingsstatuut te bekomen op grond van artikelen 57/29 § 1 en 57/30, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als ontheemde gevlucht uit Oekraïne.

1.2. Deze aanvraag werd geweigerd door de Belgische autoriteiten op 18 oktober 2023.

1.3. Verzoeker diende op 27 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.4. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna de gemachtigde van de Staatssecretaris) richtte op 4 juli 2024 een overnameverzoek aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 12 van de Dublin III-verordening. De Duitse autoriteiten aanvaardden dit verzoek op 8 juli 2024.

1.5. Op 18 september 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

1.6. Op 21 oktober 2024 diende verzoeker een verzoek tot nietigverklaring in tegen de bijlage 26 quater van 18 september 2024, gekend onder rolnummer 325 963 bij de Raad.

1.7. Op 26 oktober 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : A.-S.

voornaam : M. A. H.

geboortedatum : [...]1989

geboorteplaats : Babel

nationaliteit : Irak

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland, op basis van het Dublinakkoord van 8/7/2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26 quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 23/09/2024, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23/09/2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 26/10/2024 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart dat dat hij problemen heeft met de discusschijven in zijn rug en nek. Betrokkene brengt echter geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23/09/2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 26/10/2024 geen andere elementen aan. Hij spreekt enkel over een vriend/relatie met Y., maar heeft geen kinderen. Hij spreekt niet over een duurzame relatie.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 24/09/2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel. Betrokkene werd op 24/09/2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 23/09/2024 die hem betekend werd op 23/09/2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene werd op 24/09/2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, C. J. Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ GINGELOM/NIEUWERKERKEN/SINT-TRUIDEN en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, A.-S., M. A. H., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 27/10/2024

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

C. J. Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1)

Brussel, 26.10.2024"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt. Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen".

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de Raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De eerste voorwaarde : het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed.

Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*midde*l” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoeker een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoeker van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Beoordeling van de aangevoerde middelen

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto schending van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit van de Raad nr. 2022/382 van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van de Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan, van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen ontwikkelt verzoeker het enig middel als volgt:

“Vrijheidsberoving is aldus mogelijk voor derdelanders die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend maar voor wie België niet de voor de behandeling van het verzoek verantwoordelijke lidstaat is, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken bestaat, wanneer de minister of DVZ vrijheidsberoving nodig acht voor de overdracht (artikel 51/5, §3, Vw). Verzoeker went preliminair op te merken dat op 4 maart 2022 de Raad van de Europese Unie besliste dat er sprake is van een massale toestroom in de Unie van ontheemde personen die Oekraïne hebben moeten verlaten als gevolg van een gewapend conflict. De Raad publiceerde daarom een uitvoeringsbesluit, dat toepassing maakt van de tijdelijke beschermingsrichtlijn. Deze richtlijn laat toe om in geval van massale toestroom van ontheemden afkomstig uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren, onmiddellijke en tijdelijke bescherming te bieden. Verzoeker baseert zich op deze uitzonderlijke procedure ingesteld door deze Europese richtlijn: de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen. Deze richtlijn werd al reeds omgezet in Belgisch recht. Het staat buiten kijf dat verzoeker weliswaar een tijdelijke bescherming geniet in Duitsland aangezien verzoeker een Oekraïense onderdaan is die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne hun hoofdverblijfplaats hadden en stelt bijgevolg dat - ook al komt hij in aanmerking voor tijdelijke bescherming in België - , de lidstaten al reeds hebben afgesproken dat tijdelijk beschermde in de ene lidstaat, die doorreizen naar een andere lidstaat en daar tijdelijke bescherming aanvragen, niet teruggestuurd zullen worden naar de eerste lidstaat. Niettegenstaande dat verzoeker zijn recht op tijdelijke bescherming in België wél opnieuw diende te worden beoordeeld door DVZ, wat in casu niet gebeurde en aangezien verzoeker al reeds een tijdelijke bescherming genoot in Duitsland en derhalve zich spontaan naar Duitsland diende aan te bieden voor de verlenging ervan, is zijn vrijheidsberoving in België onwettig. Verzoeker beroept zich derhalve op Art. 2 Uitvoeringsbesluit Raad nr. 2022/382, 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan

van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan. Verwerende partij was klaarblijkelijk op de hoogte van deze elementen en heeft ze niet afdoende onderzocht en gemotiveerd op basis van een individuele beoordeling. Er is absoluut geen significant risico op onderduiken van verzoeker gelet het gegeven dat verzoeker aangetroffen werd in zijn woning te Sint-Truiden alwaar hij een officiële inschrijving heeft tot op heden en deze vasthouding niet evenredig is en er niet werd onderzocht of er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief konden worden toegepast. Uit welke precieze elementen blijkt dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat wordt niet nader onderzocht en gemotiveerd. Minstens kon verwerende partij aan verzoeker de mogelijkheid bieden om deze stukken aan haar voor te leggen of diende zij deze informatie zelf te controleren en te vergaren bij de bevoegde instanties gelet op de vergaande maatregel dewelke zij trof opzichtens verzoeker temeer verzoeker zijn raadsman op 26 okt 2024 om 13:46 uur de stukken nogmaals aan de bevoegde diensten (i.e. voor de vrijheidsberoving) nogmaals heeft overgemaakt Conclusie: in geen enkel geval mocht verzoeker aan een vrijheidsberoving ex artikel 51/5 vrw. te worden onderworpen aangezien verzoeker al reeds een tijdelijke bescherming in een ander EU land heeft verkregen. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond. Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en Art. 51/5 van de Vreemdelingenwet van Art. 2 Uitvoeringsbesluit Raad nr. 2022/382, 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan”.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende inventaris van stukken toe: “1. Bestreden beslissing en kennisgeving 2. Kopij Oekraïense ID kaart en Irakese paspoort met tijdelijke bescherming 3. Correspondentie verzoeker met Duitse autoriteiten en bevestiging verlening van tijdelijke bescherming statuut in Duitsland 4. Attest van opsluiting CI 5. E-mail advocaat stukken (RVV-CCE beroep) en Duitse documenten”.

3.3.2.2. Beoordeling

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De motivering in rechte en in feite moet evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering in feite en in rechte bevat. Er wordt in de motieven van de bestreden beslissing immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat verzoeker de termijn voor vrijwillig vertrek in de bijlage 26quater niet heeft nageleefd, dat de beoordeling van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds gemaakt werd en dat hij met betrekking tot artikel 3 van het EVRM in zijn hoorrecht van 26/10/2024 geen andere elementen aanbrengt en geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en ook met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in zijn hoorrecht geen andere elementen aanbrengt nu hij enkel spreekt over een vriend/relatie met Y. maar geen kinderen heeft en niet spreekt over een duurzame relatie.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen bijgevolg op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is

bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 4 (...)

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de termijn voor vrijwillig vertrek van tien dagen, vastgelegd in de aan verzoeker op 23 september 2024 betekende bijlage 26quater, niet heeft nageleefd, waardoor de gemachtigde van de Staatssecretaris rechtsgeldig op grond van voormelde bepaling kon besluiten dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig wordt geacht om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Verzoeker betwist niet dat hij de termijn van tien dagen heeft overschreven en zich bijgevolg blootstelt aan een gedwongen uitvoering van de hem op 23 september 2024 betekende bijlage 26quater.

Verzoeker heeft enkel een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de bijlage 26quater die hem werd betekend op 23 september 2024 maar heeft geen vordering tot schorsing ingediend. Verzoeker betwist niet dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en betwist in het huidige beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugleiding naar de grens met het oog op overdracht niet dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend nadat zijn aanvraag op grond van tijdelijke bescherming in België werd afgewezen.

Verzoeker beroept zich op artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit van de Raad nr. 2022/382 van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan. Waar hij betoogt dat het buiten kijf staat dat verzoeker een tijdelijke bescherming geniet in Duitsland aangezien hij een Oekraïense onderdaan is die voor 22 februari 2022 in Oekraïne zijn hoofdverblijfplaats had, kan nergens uit blijken dat verzoeker een Oekraïense onderdaan zou zijn, maar blijkt wel uit het administratief dossier dat hij tussen 2013 en maart 2022 in Oekraïne verbleef en daarna naar Duitsland ging waar hij een tijdelijke verblijfsvergunning had. De kopie van zijn Duitse verblijfstitel bevat een verwijzing naar de bepaling in de Duitse wetgeving op grond waarvan zij werd uitgereikt maar geen vermelding naar de toepassing van het voormelde Uitvoeringsbesluit van de Raad of de Richtlijn Tijdelijke Bescherming. Wel vermeldt deze kopie dat de verblijfstitel geldig was tot 4 maart 2024. Uit de email correspondentie met de Willkommenservice van Landeshauptstadt Hannover die door verzoeker aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, kan worden afgeleid dat de verblijfsmachtigingen die op 1 februari 2024 nog geldig waren automatisch verlengd zijn tot 4 maart 2025 en geen verlenging door de Vreemdelingendiensten nodig is. Evenwel toont verzoeker de relevantie van zijn betoog in het kader van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing niet aan. Waar verzoeker betoogt dat hij in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming in België en dat de lidstaten hebben afgesproken dat tijdelijke beschermde personen die naar een andere lidstaat doorreizen en daar tijdelijke bescherming aanvragen niet zullen teruggestuurd worden naar de eerste lidstaat, gaat hij er aan voorbij dat hij, zoals reeds aangehaald, een verzoek om internationale

bescherming indiende in België en dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een verzoek om tijdelijke bescherming in België, maar wel de terugleiding naar de grens met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, Duitsland, betreft.

Zoals terecht opgemerkt in de nota van verwerende partij is de vraag of verzoeker al dan niet een geldige verblijfstitel heeft in Duitsland op grond van de Tijdelijke Beschermingsrichtlijn niet relevant nu in de bijlage 26quater werd vastgesteld dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is en het Uitvoeringsbesluit van de Raad niet bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en evenmin in het kader van de huidige procedure ter discussie staat dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende en dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is. Ten overvloede dient er nog op gewezen dat artikel 18 van de Tijdelijke Beschermingsrichtlijn bepaalt dat de criteria en mechanismen tot vaststelling van de lidstaat die voor de behandeling van een asielaanvraag verantwoordelijk is van toepassing zijn. In de mate dat verzoeker betoogt dat de Dublin III-verordening onterecht zou zijn toegepast in zijn geval, is verzoekers verweer in werkelijkheid gericht tegen de bijlage 26quater die aan de huidige beslissing tot terugleiding naar de grens voorafgaat en bijgevolg niet dienstig, nu de voormelde beslissing niet het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering.

In zoverre verzoeker voor het overige betoogt dat zijn vrijheidsberoving onwettig is en dat er geen significant risico op onderduiken was en niet werd onderzocht of er geen andere, minder dwingende maatregelen konden worden genomen en de door hem in dit verband neergelegde stukken niet zijn onderzocht, is verzoekers kritiek gericht op de redenen van de beslissing tot vasthouding van verzoeker. De Raad herhaalt in dit verband dat hij niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten zodat verzoekers betoog niet dienstig is.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op 21 juni 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het Dublin-interview waarin hem onder meer vragen werden gesteld over de reden waarom hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende, over zijn gezondheidstoestand en het bestaan van redenen die verband houden met de opvangomstandigheden of behandeling van verzoeken om internationale bescherming in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek en hij verder zijn persoonlijke omstandigheden heeft kunnen toelichten (Office des Etrangers, Déclaration, 21.06.2.24). Verzoeker werd ook op 26 oktober 2024 gehoord en was ook dan in de gelegenheid om te wijzen op elementen die verband houden met zijn gezins- en privéleven, zijn gezondheid en de toepassing van artikel 3 van het EVRM. In de vragenlijst van dit gehoor verklaarde verzoeker dat hij naar België is gekomen om een zaak te openen met een vriend, Y. K. die hij kent sinds hij 12 jaar is, dat hij voordien in Oekraïne en Duitsland verbleef en dat hij in België zou willen blijven, dat hij niet terug kan naar Irak of Oekraïne en dat hij een probleem heeft met wervels in zijn lage rug en zijn nek.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing op goede gronden gemotiveerd dat er reeds een onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM bij het nemen van de bijlage 26quater en dat verzoeker in het daaropvolgende hoorrecht van 26 oktober 2024 geen andere elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de terugleiding naar de grens tot een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen leiden: *“De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23/09/2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 26/10/2024 geen andere elementen aan.*

Betrokkene verklaart dat dat hij problemen heeft met de discusschijven in zijn rug en nek. Betrokkene brengt echter geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn”. Deze motieven zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven die bijgevolg onverkort overeind blijven. Verder brengt verzoeker ook in het kader van de huidige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geen enkel stuk bij met betrekking tot zijn medische problemen zodat geen stukken voorliggen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker medische problemen heeft die ertoe leiden dat de uitvoering van de bestreden beslissing in een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou kunnen resulteren.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op 26 oktober 2024 verklaarde dat hij een vriendschappelijke relatie heeft met Y. en dat hij geen kinderen heeft. Verzoeker maakt geen melding van de aanwezigheid van familieleden in België of het bestaan van een duurzame relatie met een in België verblijvende persoon. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de beoordeling van artikel 8 van het EVRM op goede gronden gemotiveerd dat deze beoordeling reeds werd gemaakt in de beslissing tot

weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 23 september 2024 en dat hij in zijn hoorrecht van 26 oktober 2024 geen andere elementen aanbrengt nu hij enkel spreekt over een vriend/relatie met Y, maar geen kinderen heeft en niet spreekt over een duurzame relatie.

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief en bijgevolg door de Raad kunnen worden bijgetreden. Er wordt aan herinnerd dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Uit de verklaringen van verzoeker kan niet worden afgeleid dat er bij hem sprake is van een beschermingswaardig privé en/of familie- en gezinsleven in België en de Raad kan verder slechts vaststellen dat hij ook in het verzoekschrift geen elementen aanreikt op basis waarvan daartoe besloten zou kunnen worden. Het is aan de verzoeker om minstens een begin van bewijs aan te brengen van het bestaan van een gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad kan slechts vaststellen dat hij daartoe geheel in gebreke blijft.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezins-, familie- of privéleven wordt niet aannemelijk gemaakt. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, kan prima facie niet worden aangenomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht, blijkt niet.

Het enig middel is bijgevolg niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één november tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COCHEZ

K. POLLET